

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Bohuslavou Drahošovou v právní věci žalobce: **V. I.**, t.č. bytem Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí, Rudé Armády 1000, státní příslušnost Ukrajina, zastoupeného JUDr. Radimem Vicherkem, advokátem se sídlem Ostrava-Moravská Ostrava, Masná 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad štolou č. 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.4.2009, č.j. OAM-243/VL-18-08-2009, ve věci udělení azylu,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokáta **JUDr. Radima Vicherka** se **p ř i z n á v á** v částce **8.640,-Kč**, která bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě ve lhůtě do 60-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

IV. České republice se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16.4.2009, kterým byla zamítnuta jeho žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst.1 písm. f) zákona o azylu a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uvedl, že má za to, že žalovaný v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany porušil:

- § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen s.ř.s.), jelikož nepostupoval v souladu se zákony, ostatními právními předpisy a mezinárodními smlouvami,
- § 2 odst. 4 s.ř.s., jelikož přijaté řešení neodpovídá okolnostem jeho případu,
- § 3 s.ř.s., jelikož žalovaný nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti,
- § 50 odst. 3 a 2 s.ř.s., jelikož žalovaný si neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci,
- § 52 správního řádu, když neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci,
- § 68 odst. 3 správního řádu. Uvedl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje za nedostatečné co se týká uvedení úvah, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a výkladu ustanovení zákona o azylu,
- § 14a zákona o azylu.

Dovozoval, že nebyly naplněny zákonné důvody pro zamítnutí jeho žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. f). Domníval se, že uvedl okolnosti odůvodňující posouzení udělení doplňkové ochrany podle §14a zákona o azylu. Namítal, že žalovaný porušil článek 4 odst. 3 písm. a) a c) směrnice Rady 2004/83/ES, když žalovaný nepodniknul žádné dokazování ve významu posouzení opodstatněnosti jeho obav z pronásledování. Domníval se, že správní orgán porušil svou povinnost postupovat v souladu se zásadou materiální pravdy, vyjádřené v § 3 správního řádu, neopatřil si ani dostatek podkladů k vydání rozhodnutí, ani nezjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Namítal, že správní orgán na daný skutkový stav nesprávně aplikoval § 16 odst. 1 písm. f), ač uvedl skutečnosti nasvědčující aplikaci ustanovení o doplňkové ochraně. Vytýkal, že správní orgán nezajistil žádné podklady ohledně okolností odůvodňujících použití § 14a, ani nepodnikl žádné kroky ke zjištění existence důvodných obav z vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Poukazoval na ustanovení § 2 odst. 8 azylového zákona, čl. 6 směrnice Rady 2004/83/ES (kvalifikační směrnice) a konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, týkající se § 14a azylového zákona. Namítal, že správní orgán nepodniknul žádné dokazování ve významu posouzení opodstatněnosti jeho obav z pronásledování, třebaže čl. 4 odst. 3 písm. a) a c) kvalifikační směrnice mu tuto povinnost ukládají a v řízení si neopatřil žádnou zprávu o stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, či o tamní bezpečnostní situaci. Poukázal na to, že při důvodnosti obav z vážné újmy dle §14a zákona o azylu, nehraje roli případná absence pronásledování z azylově relevantních důvodů, důležitá je existence důvodných obav z vážné újmy. Zdůraznil, že jeho výpověď o tom, že na Ukrajině nikdy neměl problémy se státními orgány sama o sobě neodůvodňuje závěr o neexistenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany, protože původci vážné újmy nemusí být výhradně stát a uvedl, že závěr o neexistenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany považuje za nedostatečně odůvodněný dle požadavků § 68 odst. 3 správního řádu a vycházející z nesprávného restriktivního výkladu důvodů vyjádřených v ustanovení § 14a zákona o azylu. Podotkl, že soukromé osoby z jejichž strany mu hrozí na Ukrajině vážná újma ve významu § 14a odst. 2 zákona o azylu, mají postavení veřejných funkcionářů a k tomu odpovídající pravomoci, kterou nad ním mohou, jakožto pověřené státní úředníci, vykonávat. Zmínil se o tom, že se s žádostí o pomoc obrátil na státní orgány ve vlasti, konkrétně na "prokuraturu", ty mu však před hrozbou vážné újmy ochranu neposkytly.

V písemném vyjádření k žalobě ze dne 18.5.2009 žalovaný uvedl, že správní orgán při hodnocení podání vycházel především z vlastních sdělení žalobce poskytnutých v celém průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, z nichž bylo zjištěno, že žalobce žádá o mezinárodní ochranu kvůli obavám z jednání soukromých osob, neboť byl svědkem trestného činu, v této souvislosti vyslovil i obavy z policistů, kteří od něj žádali svědectví a dále má strach kvůli žádosti o azyl v zahraničí, dále by rád v ČR zůstal. Žalovaný popřel oprávněnost obecných námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky. Správní orgán se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, zjistil skutečný stav věci a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí. Uvedl, že ze všech provedených důkazů vyplývá, že závěry, které žalovaný učinil, jsou správné a v souladu se zákonnými normami a vyplývá z nich rovněž, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. K námitce žalobce, kdy v žalobě vytýká správnímu orgánu, že porušil kritéria kvalifikační směrnice a ustanovení § 2 odst. 8 a § 14a zákona o azylu a nepodřadil jeho důvody pod tato ustanovení, žalovaný uvedl, že žalobce neuváděl v průběhu správního řízení (a ani v žalobě) žádné konkrétní okolnosti, vztahující se k jeho případu, které by nasvědčovaly pronásledování jeho osoby dle ustanovení § 12 ve spojení s ustanovením § 2 odst. 8 zákona o azylu či hrozbě vážné újmy dle ustanovení § 14a zákona o azylu, a proto byla jeho žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná ve smyslu ustanovení § 16 odst. 1 písm. t) zákona o azylu. Žalovaný odkázal na odůvodnění vydaného rozhodnutí a uzavřel, že z vyjádření žalobce nevyplývá, že by měl ve vlasti potíže z azylově relevantních důvodů či že by mu státní orgány nebyly schopny či ochotny poskytnout adekvátní pomoc ve věci potíží se soukromými osobami a několika policisty. O pomoc na kompetentní orgány se on sám neobrátil a skutečnost, že za něj strýc sepsal stížnost, kterou podal na prokuraturu a po měsíci bez odpovědi odcestoval z vlasti, nedokládá, že by se pomoci nemohl domáhat či že by byl pronásledován ve smyslu taxativně vymezených důvodů zákona o azylu. Ke stejnému závěru dospěl správní orgán při posouzení ustanovení § 14a zákona o azylu. Stěžovatel tedy vylíčenými skutečnostmi neprokázal, že ukrajinské státní orgány nejsou schopny a ochotny mu poskytnout ochranu proti tomuto jednání osob a neprokázal, že mu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu nelidského či ponižujícího zacházení, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem. Žalovaný proto neměl ani povinnost obstarávat si další podklady a hodnotit situaci v zemi původu žalobce. Co se týče snahy žalobce o legalizaci pobytu v ČR, žalovaný správní orgán konstatoval, že z vyjádření žalobce vyplynulo, že si přeje z ČR zůstat, navíc podal žádost o udělení mezinárodní ochrany až po uložení správním vyhoštění a otázka správního orgánu na jeho přání pobývat legálně v ČR vychází tedy ze zjištěného stavu věci během pohovoru. Žalovaný dále uvedl, že ani takové pohnutky nejsou v žádném případě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu či pro udělení doplňkové ochrany. Právní úpravu pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č.326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutu měl výše uvedený možnost efektivněji využít.

Žalovaný správní orgán se nedomníval, že by správní orgán při svém postupu

porušil uvedená ustanovení zákona o azylu, správního řádu či závazky vyplývající z mezinárodních úmluv a nedomníval se, že by v této souvislosti bylo napadené rozhodnutí žalovaného nezákonné nebo že by žalobce byl nějakým způsobem krácen na svých právech.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

K ústnímu jednání, které bylo nařízeno na 13. prosince 2011, se žalobce nedostavil, ač předvolání k jednání mu bylo včas doručeno uložením na poště. Jednání byl za žalobce přítomen právní zástupce žalobce. Krajský soud ve věci jednal a rozhodl (§ 49 odst.3 s.ř.s.), když neúčast řádně předvolaného žalobce nebránila projednání a skončení věci a soudu nebyly známy důvody pro odročení jednání (§ 50 s.ř.s.).

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 16.4.2009, č.j. OAM-243/VL-18-08-2009, jakož i připojeným správním spisem žalovaného téhož čísla jednacího, obsahem spisu zd. soudu sp.zn. X a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce přitom krajský soud vycházel z ustanovení § 65 a násl. soudního řádu správního, jakož i ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného správního orgánu (ust. § 75 soudního řádu správního).

Provedeným dokazováním soud zjistil, že:

- Rozhodnutím ze dne 16.4.2009 č.j. OAM-243/VL-18-08-2009 žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst.1 písm. f) zákona č.325/1999 Sb. s odůvodněním, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla snaha vyhnout se návratu na Ukrajinu, protože se obával možného jednání věřitele, který po něm požadoval úhrady závazků. Rovněž by si tímto krokem chtěl legalizovat pobyt, aby zde mohl i nadále pobývat s manželkou.

- Žalovaný dále v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že výčet důvodů pro udělení azylu vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu, v platném znění, je taxativní, což znamená, že z jiných důvodů nelze azyl udělit. Skutečnosti uváděné žadatelem - snaha vyhnout se problémům s neznámými osobami a legalizace pobytu v ČR - nelze důvodům pro udělení azylu podřadit. Z výpovědi žalobce je zcela patrné, že jeho problémy v zemi původu byly zapříčiněny výhradně konáním příbuzných oběti, kteří mu vyčítali nepodání svědectví při spáchání trestného činu. Správní orgán konstatoval, že v tomto případě nebyly zjištěny žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů pro mezinárodní ochranu významných, jelikož se jednalo výhradně o jednání soukromých osob s cílem přinutit jej oznámit policejním orgánům svědeckou výpověď. Žalovaný dále uvedl, že žádost o mezinárodní ochranu si chce žalobce legalizovat pobyt v ČR, aby zde mohl i nadále pobývat a studovat. Právní nástroj mezinárodní ochrany lze aplikovat pouze ve smyslu zákonem stanovených podmínek a nelze jej zneužívat za účelem legalizace pobytu na území ČR. Legalizace pobytu v souvislosti se záměrem dalšího pobytu na území ČR není důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu. Správní orgán dodal, že právní úpravu pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů,

v platném znění, jehož institutů měl účastník řízení možnost efektivněji využít. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR v Brně č.j.: 5 Azs 37/2003, ze dne 22. 1. 2004. Správní orgán rovněž podotkl, že dotyčný pobývá v ČR již více než čtyři roky, po ukončení platnosti dokladů, po udělení správního vyhoštění, proto jeho opětovnou žádost o udělení mezinárodní ochrany lze považovat za zcela účelové jednání s cílem legalizovat si další pobyt na území ČR.

Pokud se jedná o doplňkovou ochranu podle ustanovení § 14a zákona o azylu, žalovaný uvedl, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle §14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Žalovaný uvedl, že žalobce v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že by mu v zemi původu hrozilo nebezpečí vážné újmy z některého z důvodů uvedených v § 14a zákona o azylu. Žalobce potvrdil, že v době pobytu na Ukrajině neměl žádné problémy se státními orgány Ukrajiny, ze země odcestoval legálně na vlastní cestovní doklady. Žalovaný považoval obavy žalobce z možného potrestání ze strany státních orgánů za žádost o udělení mezinárodní ochrany v zahraničí za účelové, neboť sám žalobce uvedl, že se nedopustil žádného trestného činu. Rovněž potvrdil, že mu nebyl znám žádný případ, že by se tak dělo i dalším spoluobčanům. Správní orgánu dále uvedl, že je mu z jeho úřední činnosti známo, že občané Ukrajiny, kteří požádali v zahraničí o udělení mezinárodní ochrany, nejsou žádným způsobem postihováni ze strany státních orgánů, pokud se ovšem v minulosti nedopustili trestného činu, což v případě žadatele bylo vyloučeno. Správní orgán dospěl k závěru, že žalobcem (žadatelem) uváděné skutečnosti nelze podřadit zákonným důvodům pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany podle § 12 a 14a zákona o azylu, v platném znění a žádost žalobce jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, v platném znění zamítl, když v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany žadatel neuváděl žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany podle § 12 a 14a zákona o azylu, zamítl.

- Rozhodnutím ze dne 22.1.2006 Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha, Odbor pátrání a kontroly pobytu rozhodla tak, že žalobci v souladu s ustanovením § 119 odstavce 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů uložila správní vyhoštění s tím, že doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území se stanoví na 3 roky. Současně v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve

znění pozdějších předpisů, žalobci stanovila dobu k vycestování z území České republiky do 31.01.2006. Uvedený správní orgán dále dle § 120a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování. Podle § 85 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., o správním řízení (správní řád), se vylučuje odkladný účinek odvolání. V odůvodnění je mimo jiné uvedeno, že v rámci řízení bylo zjištěno, že žalobci bylo dne 15.05.2005 na zastupitelském úřadu ČR ve Lvově v souladu s ustanovením § 26 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů uděleno turistické vízum s platností od 20.05.2005 do 15.08.2005 a s délkou pobytu 12 dnů. Do České republiky přicestoval dne 5.06.2005 přes hraniční přechod Chotěbuz, na území České republiky se mohl zdržovat do 26.06.2005. Do dne vydání rozhodnutí však z území České republiky neodcestoval a ani se nepokusil žádným zákonným způsobem zlegalizovat svůj další pobyt a od 27.06.2005, až do dne 22.01.2006, se v České republice nachází neoprávněně. Překážka k vycestování se na žalobce nevztahovala, když žalobce v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení uvedl, že nezná důvod, který by mu bránil v návratu do státu, jehož je státním příslušníkem. Výše uvedené skutečnosti žalobce potvrdil v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení, který byl s žalobcem sepsán dne 22.01.2006 na Oddělení kontroly pobytu Praha. Podle ustanovení § 17 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, cizinec může pobývat přechodně na základě uděleného krátkodobého nebo dlouhodobého víza. Odkladný účinek odvolání je vyloučen proto, že v době zahájení řízení o správním vyhoštění účastník řízení pobýval na území České republiky neoprávněně. Doba po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena na 3 roky.

- Žalobce požádal dne 7.4.2009 o udělení mezinárodní ochrany. V žádosti sepsané vlastní rukou uvedl, že žádá o mezinárodní ochranu v souvislosti s tím, že mu vyhrožují kvůli tomu, že se stál svědkem vraždy. Chodí k němu domů lidé, kteří mu vyhrožují a on má strach se vrátit do vlasti. A také policie, která říká, že bude odpovídat za to, že žádal azyl v České republice. Uvedl všechny důvody, proč žádá o mezinárodní ochranu.

- Žalobce uvedl do žádosti o udělení mezinárodní ochrany sepsané odborem azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, pracoviště Vyšší Lhoty dne 7.4.2009, že počátkem května 2005 při hledání dobytka viděl, jak tři muži bili jednoho člověka. Pak se dozvěděl, že ten dotyčný zemřel. Další den ráno za nim přišli policisté, kteří se dozvěděli, že byl svědkem toho napadení. Řekl jim, že neví, kdo to byl. Policisté mu řekli, že si to má rozmyslet, zbili ho a řekli mu, že ho uvězní, když nebude svědčit. Druhý den se odstěhoval ke strýci do sousední vesnice. Tam byl asi měsíc. Strýc napsal na prokuraturu dopis, ale odpovědi se nedočkal. Po měsíci odjel do České republiky. Od doby co žije v ČR, u rodičů doma byl nějaký člověk, který sdělil, že je příbuzný oběti a pokud žalobce neřekl, že jeho příbuzný byl zbit, tak se může ocitnout na jeho místě. Také tam chodili z organizace Ukrajinská národní sebeobrana. Říkali, že oběť byla členem jejich organizace a ptali se na jeho pobyt. Česká republika je pro něj cílovým státem, chce zde studovat historii II. války. V ČR byl v létě v devadesátých letech za prací. V případě návratu do vlasti se bojí, že by jej mohli zabít.

- Žalobce v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne

15.4.2009 uvedl, že se vyučil montérem el. zařízení. Jeden rok dělal v Rusku a nastoupil ZVS. Vykonával příležitostné práce. Byl též několikrát v ČR za prací. V době odjezdu ze země pracoval na pile jako dělník. Dne 5.5.2005 byl svědkem trestného činu nedaleko vesnice za řekou, v křoví. Bylo asi 23 hodin. Uviděl tři mladíky, jak bili nějakého člověka. Vyšel z křoví. Uviděli jej. Jeden z nich přišel k němu, pohrozili mu, že pokud něco řekne o tom, co viděl, znají jej a také jej zabijí. Vylekal se a odešel domů. Ráno k němu přijela policie. Osoby, které byly pachateli trestného činu, neznal. Neoznámil nikomu, že byl svědkem trestného činu, s výjimkou rodičů a strýce. Policisté požadovali, aby popsal událost, přesvědčovali jej, že tam byl a všechno viděl. Měl poskytnout svědectví. Policisté jej zbili, zadržovali ho asi 2 hodiny. Odjel do vesnice ke strýci. Chtěl se s ním poradit. Jeho strýc napsal oznámení na prokuraturu, ve kterém uvedl, že se obává jednání policistů, že jej vyslýchali k případu a že byl policistou udeřen. Nedostal však odpověď. Když byl u strýce nikdo jej tam nevypátral. Nepokoušel se přesídlit na jiné místo Ukrajiny, neboť se domníval, že by jej našli. Matka mu vzkázala, že nějakí lidé po něm pátrají. Policisté v civilu řekli rodičům, že ví, že žádal o azyl, a že je zrádce. Neví, zda je to na Ukrajině trestný čin. Na Ukrajině se nedopustil trestného činu. Neměl další problémy se soukromými osobami. Do ČR přicestoval v roce 2005 na turistické vízum na 12 dnů. Normálně vycestoval, neměl žádné problémy. Po ukončení platnosti víza zde byl nelegálně. O azyl žádal počátkem roku 2006 ze stejných důvodů jako nyní. Žádost byla zamítnuta. Bylo mu uděleno vízum za účelem strpení. Též mu bylo uděleno správní vyhoštění. Obává se možného jednání neznámých osob, které by jej na Ukrajině mohly i zabít, protože neposkytl informace. Se státními orgány v ČR neměl žádné problémy. Na závěr pohovoru byl žalobce seznámen s obsahem protokolu o pohovoru v ruském jazyce, souhlasil s ním a nežádal jeho doplnění ani změny.

- Žalobce se žalobou ze dne 22.2.2006 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16.2.2006 č.j. OAM-141/VL-07-08-2006, kterým byla zamítnuta jeho žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst.2 z.č. 325/1999 Sb. Žádost o udělení azylu podal 29.1.2006 z důvodu totožných jako v žádosti ze dne 7.4.1999. Rozsudkem ze dne 3.7.2007 krajský soud žalobu zamítl a rozhodl o nákladech řízení. O kasační stížnosti žalobce rozhodl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 24.1.2008 pod bodem I. tak, že kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost a pod bodem II. rozhodl o náhradě nákladů řízení.

Podle § 16 odst.1 písm. f) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

Ze všech procesních úkonů, učiněných žalobcem v tomto řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice soud zjistil, že žalobce do ČR přicestoval na základě cestovního pasu a 12-ti denního víza a po uplynutí jeho platnosti nadále žil v ČR. Bylo mu uloženo za nelegální pobyt správní vyhoštění na dobu tří-ti let. Žádost o udělení azylu podal až poté, kdy mu bylo uděleno správní vyhoštění. Rozhodnutím žalovaného ze dne 16.2.2006 byla jeho žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst.2 z.č. 325/1999 zamítnuta. O žalobě žalobce,

kteřou se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 16.2.2006 Krajský soud rozhodl rozsudkem ze dne 3.7.2007. O kasační stížnosti žalobce rozhodl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 24.1.2008 (nabylo právní moci 15.2.2008) pod bodem I. tak, že kasační stížnost žalobce odmítl pro nepřijatelnost. Žalobce se poté nadále zdržoval na území České republiky a dne 7.4.2009 nově požádal o udělení mezinárodní ochrany. Důvody, které uvedl v žádosti jsou totožné s těmi, které uvedl v žádosti ze dne 29.1.2006, tj. snaha vyhnout se návratu na Ukrajinu, když se obával možného jednání neznámých osob, které se informovaly na jeho pobyt, když nepodal svědectví ve věci fyzického napadení jiné osoby. Taktéž se obává možného potrestání za podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Žalobce netvrdil v tomto řízení, ani v řízení ve věci projednávané zdejší soudem pod sp.zn. 63Az 19/2006, že je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Tvrdil, že vlast opustil poté, co byl vyslýchán policisty jako svědek ve věci fyzického napadení jemu neznámé osoby. Poté, co byl vyslechnut, odjel ke svému strýci, kde jej nikdo nehledal a odtud odcestoval bez jakýchkoliv potíží do ČR. Teprve poté, co odjel do České republiky, sdělila mu matka, že se na jeho pobyt informovali neznámí lidé, kteří se jednak představili jako příbuzní oběti a jednak jako příslušníci Ukrajinské národní sebeobrany, a to rovněž z cílem dosáhnout jeho svědectví ve věci napadení. Žalobce vyloučil problémy se soukromými osobami ve vlasti a rovněž vyloučil problémy se státními orgány Ukrajiny.

Žalobce ani netvrdil, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má.

Výčet důvodů pro udělení mezinárodní ochrany vyjmenovaných v ustanovení § 12 zákona o azylu je taxativní, což znamená, že z jiných důvodů nelze azyl udělit. Skutečnosti tvrzení žalobcem, tj. snaha vyhnout se možným problémům s neznámými osobami z důvodu, že odmítl vypovídat ve věci fyzického napadení jiné osoby, jakož i legalizace pobytu v České republice, nelze důvodům pro udělení mezinárodní ochrany podřadit.

Krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně, který s ohledem na ustálenou rozhodovací praxi konstatoval, že podstatou a smyslem

azylového řízení je udělit azyl toliko za pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, resp. z důvodu odůvodněného strachu z pronásledování z taxativně vymezených důvodů. Azylové zákonodárství České republiky přitom, a to v kontextu právních úprav azylu v jiných demokratických evropských zemích, tak vnímá právo na azyl toliko jako právo na nezbytnou ochranu před uvedeným“ (rozsudek NSS č. j. 4 Azs 395/2005, ze dne 27.6. 2005).

K řešení otázek, týkajících se pobytu cizinců na území České republiky, slouží zákon o pobytu cizinců č. 326/1999 Sb. a žalobce může k úpravě svého budoucího pobytu na území ČR využít instituty tohoto zákona, pokud splňuje nebo splní podmínky v tomto zákoně stanovené, kde tyto instituty nelze nahrazovat udělením mezinárodní ochrany podle zákona o azylu.

Jen pro úplnost soud připomíná, že žalobce přicestoval do České republiky 15.6.2005 s turistickým vízem na dobu 12 dnů. Po ukončení platnosti víza zde pobýval neoprávněně. Bylo mu uděleno vyhoštění, posléze výjezdní vízum, což nerespektoval. Prvou žádost o udělení mezinárodní ochrany nepodal bezprostředně po svém příjezdu, ale až 29.1.2006, tj. poté, co dne 22.1.2006 mu bylo uloženo správní vyhoštění.

Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Důvody udělení doplňkové ochrany jsou upraveny v ustanovení § 14a) a 14b) zákona o azylu. Dle § 14a odst.1 zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle odst.2 téhož ustanovení za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle ustanovení § 14b odst. 1 zákona o azylu rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

Podle odst.2 cit. ustanovení rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

- a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let,
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11.

Žalovaný nepochybil, pokud se zabýval v případě posouzení žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. f zákona o azylu možnosti aplikace dalších ustanovení zákona o azylu. Tuto právní otázku sjednotil rozšířený senát ve svém rozhodnutí ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107, publ. pod č. 2289/2011 Sb. NSS. Zde je uvedeno, že zjevnou nedůvodnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany je nutno posuzovat z hlediska všech forem mezinárodní ochrany upravených zákonem o azylu.

Pokud žádost byla vyhodnocena z hlediska ustanovení § 12 zákona o azylu jako zjevně nedůvodná, je třeba se dále zabývat tím, zda zde nejsou relevantní důvody podle § 14 zákona o azylu.

Správní orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona č. 325/1999 Sb.) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces.

Žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany posuzuje správní orgán na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem této ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují.

Žalobce v průběhu řízení před správním orgánem, ale ani v průběhu řízení před krajským soudem neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že by mu v případě návratu do země původu, hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany posuzuje správní orgán na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem této ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují.

Žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že v případě návratu do země původu mu hrozí uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Žalobce tvrdil, že v době pobytu

na Ukrajině neměl žádné problémy se státními orgány Ukrajiny. Jeho obavy z možného potrestání za podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice soud považuje za nedůvodné (ostatně žalobce potvrdil, že nezná nikoho, kdo by byl za podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany potrestán v zemi jeho původu) , když soudu je známo z jeho úřední činnosti, že občané Ukrajiny, kteří neúspěšně požádali v zahraničí o udělení mezinárodní ochrany, nejsou ze strany státních orgánů postihováni. Soud dospěl k závěru, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Pokud jde o udělení doplňkové ochrany soud neshledal, že podmínky pro udělení doplňkové ochrany v případě žalobce jsou splněny, neboť v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebylo zjištěno, že by v případě jeho vrácení na Ukrajinu byly důvodné obavy z toho, že by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, jak stanoví odst. 2 ustanovení § 14a, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je občanem. Tvzení žalobce uvedené v žalobě, že se obává v zemi původu toho, že mu hrozí vážná újma, a to od soukromých osob, které mají postavení veřejných funkcionářů a k tomu odpovídající pravomoci, nemůže být důvodem pro udělení doplňkové ochrany, když toto tvrzení ze strany žalobce se jeví nevěrohodné. O tom, že je ohrožován soukromými osobami, které mají postavení veřejných funkcionářů se nezmínil ani v době podání první žádosti o udělení azylu ani při podání druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany. O této skutečnosti se nezmínil ani do protokolu o pohovoru. Žalobce se zdržuje na území České republiky od května 2005. Teprve v žalobě ze dne 21.4.2009 uvádí, že soukromé osoby z jejichž strany mu hrozí na Ukrajině vážná újma ve významu § 14a odst.2 zákona o azylu, mají postavení veřejných funkcionářů. Přitom od května 2005 ke dni vydání rozhodnutí tuto námitku nijak nekonkretizoval. Žalobce sám při pohovoru k žádosti uvedl, že žádné problémy ve své vlasti neměl. Žalobce vylicenými skutečnostmi neprokázal, že mu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem. Žalovaný neměl povinnost si opatřovat další podklady k vydání rozhodnutí či dožadovat se šetření v domovském státě. Je tedy možno shrnout, že u žalobce nelze hovořit o důvodech, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany podle § 12 a § 14a zákona o azylu.

Pokud jde o snahu žalobce o legalizaci pobytu v ČR, tento problém řeší zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR v platném znění, jehož právní instituty může žalobce k úpravě svého budoucího pobytu na území ČR využít, pokud splňuje nebo splní podmínky v tomto zákoně stanovené, kde tyto instituty nelze nahrazovat udělením mezinárodní ochrany podle zákona o azylu.

Pokud jde o námitky žalobce ohledně pochybení žalovaného ve správním řízení soud uvádí, že jak bylo zjištěno ze správního spisu, žalobce měl možnost před vydáním rozhodnutí se k řízení vyjádřit, něco dodat, doplnit. Pohovor byl veden za účasti tlumočnice z jazyka ruského. Rozhodnutí žalovaného má náležitosti rozhodnutí stanovené § 68 správního řádu. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodoval.

Podle názoru soudu měl žalovaný dostatečné podklady pro posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Správní orgán posuzoval důvodnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany na základě tvrzení žalobce a soud se ztotožňuje se závěrem správního orgánu, že žalobce neuvedl ve správním řízení žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu a žalobce ani netvrdil, že mu v zemi původu hrozí pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, nebo z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů. Proto také považuje soud námitku žalobce, že žalovaný neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci za nedůvodnou. Žalobce měl možnost ke svým tvrzením v řízení před správním orgánem navrhnout důkazy a této možnosti nevyužil. Nepříléhavý se jeví v případě žalobce rovněž odkaz na článek 4 odst.3 písm. a) a c) směrnice Rady 2004/83/ES.

Ve správním řízení byly dány důvody k aplikaci § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu.

Žalovaný měl podklady k tomu, aby zjistil beze zbytku úplně skutkový stav. Z obsahu spisu vyplývá, že žalovaný se žádostí žalobce, zabýval odpovědně a svědomitě, a vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z přílohy k pohovoru s žalobcem vyplývá, že žalobci byla dána možnost, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřil k protokolu o pohovoru, případně navrhl jeho doplnění. Žalovaný vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Nic ze správního spisu nenaznačuje, že by se žalovaný nezabýval věcí žalobce odpovědně a svědomitě.

Pro úplnost soud dodává, že pokus měl žalobce výhrady vůči chování policistů, kteří jej vyslyšeli, mohl své námitky ihned uplatnit na místě samém, popř. si mohl stěžovat na nadřízené těchto policistů, či jiné kompetentní orgány. Žalobce tak neučinil. Odstěhoval se ke strýci, který napsal stížnost na chování policistů na prokuraturu. V době jeho pobytu u strýce jej tam nikdo nehledal. Žalobce nevyčkal ani výsledku šetření ve věci stížnosti jeho strýce a odcestoval do České republiky. Pokud se jedná o osoby, které se údajně tázaly jeho matky na jeho pobyt, pak tyto dotazy se měly být týkat pouze zjištění pobytu žalobce z důvodu zajištění jeho svědecké výpovědi ve věci fyzického napadení jiné osoby.

Žalovaný pochybil, pokud v odůvodnění rozhodnutí na straně 2 uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla snaha vyhnout se návratu na Ukrajinu, protože se obával možného jednání věřitele, který po něm požadoval úhrady závazků. Rovněž by si tímto krokem chtěl legalizovat pobyt, aby zde mohl i nadále pobývat s manželkou. Soud z obsahu správního spisu dovodil, že se jedná o zřejmou písařskou chybu. K tomuto pochybení se vyjádřila zástupkyně žalovaného v průběhu ústního jednání dne 13.12.2011 tak, že jedná o chybu v psaní. Toto pochybení v odůvodnění rozhodnutí dle názoru soudu nemá vliv na správnost rozhodnutí, když

z následujícího odstavce odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že se skutečně v předchozím odstavci jedná o chybu v psaní, když žalovaný uvádí, že z výpovědi žalobce „je zcela patrné, že jeho problémy v zemi původu byly zapříčiněny výhradně konáním příbuzných oběti, kteří mu vyčítali nepodání svědectví při spáchání trestného činu“. Nebyly zjištěny žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů pro mezinárodní ochranu významných, jelikož se jednalo výhradně o jednání soukromých osob s cílem přinutit jej oznámit policejním orgánům svědeckou výpověď.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl žalobu jako nedůvodnou.

Usnesením ze dne 29. 4. 2011 č. j. 63Az 30/2009-91 krajský soud žalobci k jeho žádosti ustanovil pro řízení zástupce z řad advokátů, a to advokáta JUDr. Radima Vicherka. Odměna zástupci žalobce za řízení o žalobě byla stanovena za tři úkony právní služby po 2.100,- Kč (§ 9 odst. 3 písm. f/, § 7 a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), tj. 6.300,- Kč, 3x náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky po 300,- Kč, tj. 900,- Kč, tj. celkem 7.200,- Kč (převzetí, podání kasační stížnosti dne 26.9.2011. Protože advokát doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen DPH) podle § 35 odst.8 s.ř.s. se zvyšuje odměna o částku odpovídající DPH, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, tj. o 20%, což činí 1440,- Kč, celkem činí odměna 8.640,- Kč. Pokud se advokát žalobce domáhal přiznání odměny za další úkon, soud návrhu nevyhověl, neboť požadavek na přiznání dalšího úkonu není důvodný. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě ve lhůtě do 60-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný a žalovaný náklady řízení nežádal. Výrok o nákladech řízení státu je odůvodněn § 35 odst. 8 s.ř.s., podle kterého náklady soudem ustanoveného zástupce platí stát. Žalobce je podle ust. § 11 odst.2 písm. ch) zák.č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, osvobozen od soudních poplatků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě, písemně ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 13.12.2011

JUDr. Bohuslava Drahošová
samosoudkyně